

'Ασ' Όλα

Τὸ σῶματόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΥΤΥΧΕΣ!

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΒΕΛΤΙΩΣΙΣ

Μόνον ή επισκόπησις του παρελθόντος και ή ακριβοδικαία αυτού εκτίμησις δύναται να επιφέρη την βελτίωσιν του μέλλοντος. Όταν διερχώμεθα τας ημέρας ήμῶν, δρώντες, διήμῃν δόξοι, φερόμενοι έρμαιοι πολλάκις τῶν παθῶν μας και τῶν έγωιστικῶν διαθέσεων, όταν ο βίος μας καταστῆ κρῆμολόγιον τυχαίων πράξεων, ανεξελέγκτων και άνητιολογημένων, τότε, όχι μόνον βελτίωσιν δέν δικαιούμεθα ν' άναμείνωμεν, αλλά πολλάκις αντικρύζομεν την κατάπτωσιν.

Έκάστη διανοουμένη ύπαρξις, παθοῦσα να ζήση την έπαύριον περισσότερον έλλόγως ή την χθές, όνειρευομένη να βελτιώση έξυτην, έχει καθήκον την ώραν, καθ' ήν ή ημέρα εκείνη λήγει, μόνη μετά τῆς συνειδήσεώς της να εξετάση άδεκάστως τας πράξεις της και να τας κρίνη άνεπηρέαστως. Η ψυχική αυτή εργασία βεβαίως είναι κοπιώδης και άπαιτεῖ πολλήν ειλικρίνειαν. Κρίνομεν πολλάκις ήμᾶς αυτούς, αλλά κατά τας κρίσεις ήμῶν ταύτας, άντι κριταί, χριόμεθα συνήγοροι, και προσπαθοῦμεν παντοιοτρόπως να κολάσωμεν τὰ πράγματα, να δικαιολογήσωμεν και τὰ άδικαιολόγητα, να σιγάσωμεν και την συνείδησιν.

Δέν όμιλῶ περι τῆς τοιαύτης ψυχικῆς εργασίας, ήτις δύναται να χαρακτηρισθῆ ως εμπαιγμός, αλλά περι τῆς άλλης εκείνης, ή οποία, με τὸν σκοπὸν όχι τῆς δικαιολογίας, αλλά τῆς άδεκάστου εκτιμήσεως, γινομένη, δέν φιλοτεχνεῖ προφάσεις, αλλά εκφέρει κρίσεις ακριβοδικαίας και αυστηράς. Έκ τῆς τοιαύτης εργασίας δύναται ν' άναμείνη τις βελτίωσιν του μέλλοντος βίου. Διότι τότε μόνον, έχοντες πρὸ ήμῶν ανατετημένην την παρψημένην ζώην μας, αισθανόμενοι πρὸ αὐτῆς την θλίψιν τῶν σφαλμάτων μας και τας χαράς τῶν επιτυχιῶν μας, δυνάμεθα να κανονίσωμεν τὸν βίον τῆς έπαύριον. Ἄλλ' αν ή εργασία αυτή επιβάλλεται εις την λήξιν εκάστης ημέρας, πολὺ περισσότερον καθίσταται αναγκαία τώρα με την λήξιν ενός έτους και την επιτολήν ενός άλλου. Τώρα, στε δύο περιοδοι μεγάλαι τῆς ζωῆς μας διαδέχονται άλλήλας, αναπολήσωμεν τὸ παρελθὸν έτος, τας κατ' αὐτὸ πράξεις μας, τὰ σφάλματά μας και τας εὐθύνας μας, ως γίνωμεν κριταί του δίκαιοι κατά την ώραν αὐτῆν τῆς ψυχικῆς εξάρσεως, την ώραν εκείνην, καθ' ήν μόνη ή συνείδησις άνεπηρέαστος θά όμιλῆ, ως χαράζωμεν τὸ πρόγραμμα και τας αρχάς του μέλλοντος έτους. Η ήθική βελτίωσις του βίου μας θά είναι ο ωραῖος στέφανος, ο όποιος θά επιβραβεύση τὸ έργον μας αὐτό.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Ἐλέχθη, οτι ή καρδιά του ανθρώπου οτε μεν είναι τελματώδης βόρβορος, οτε δε ο άγνότερος τῶν βωμῶν, εφ' ου καίεται τὸ θυμίαμα πρὸς τὰ ωραία ιδανικά.

Την γνώμην αὐτὴν επικυρόνει ή παρατήρησις. Καί οντως, ερχεται στιγμή, καθ' ήν κοιμῶνται βαρούχειον ολαι αι ωραία τάσεις τῆς ψυχῆς, σιγῶσιν ολαι αι εὐγενεῖς φωναί του πνεύματος, ναρκουῦνται ολα τὰ τρυφερά αισθήματα τῆς καρδίας και εκ τῆς νάρκης αὐτῆς, εκ του ύπνου και τῆς σιγῆς εκείνων, τὸ κτήνος, έπωφελούμενον, ορθώνει άγέροχον την κεφαλήν και επιβάλλει άγρίαν την θέλησιν.

Τότε ή όρμη του κακοῦ δέν συγκρατεῖται, ο πόθος τῆς καταστροφῆς επικρατεῖ και ολαι αι ψυχικαί και πνευματικαί δυνάμεις τίθενται εις έξυπηρέτησιν τῶν όρμῶν τούτων του κτήνους.

Τότε ή καρδιά του ανθρώπου εξεικονίζεται ασθενῶς με τὸν τελματώδη βόρβορον, από του όποιου μόνον δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις εκτέμπονται.

Ἄλλ' αὐτὸ δέν διαρκεῖ. Ἐπέρχεται ή έγρήγορις. Ο άγγελος του αγαθοῦ, ο όποιος φρουρεῖ τὸν άνθρωπον, συναγειρει ολα τὰ αγαθά στοιχεα τῆς ψυχῆς, επιστρατεύει οτι εὐγενές και ωραῖον έχει ο ήθικός άνθρωπος. Διώνει τὸν Σίβιν αὐτόν, ο όποιος πρὸς στιγμήν εκυριαρχησε και βιθμηδὸν ολαι αι χυδαία όρμαι του κτήνους αποδιώκονται, δια να αφήσουν ελευθέραν την καρδίαν, την όποιαν έλυμαίνοντο.

Και τότε ή καλοσύνη στήνει εκεί τὸν μεγαλοπρεπή, τὸν συμπαθῆ θρόνον της. Η φιλαλληλία, μεγάλη και ισχυρά, λαμβάνει την θέσιν, την όποιαν κατεῖχεν ο άγριος έγωϊσμός, και τὸ πνεῦμα διατρέχουσι γλυκεῖαι σκέψεις, τρυφεροὶ πόθοι, ωραία ιδανικά. Τότε δια τὸν άνθρωπον εκείνον τὸ περιβάλλον δέν είναι σκυθρωπὸν, αι κοινωνιαί δέν είναι άρνησις τῆς αρετῆς και τῆς αγαθοσύνης, διακρίνει την τιμήν, τας εὐγενεῖς τάσεις, τας υπερόχους θυσίας. Παύει να είναι μισάνθρωπος. Εις εκείνον, τὸν όποιον συναντᾶ, αναγνωρίζει ένα αδελφόν, άγνωστον ἴσως, άλλ' αδελφόν πάντως, και ο ίδιος αφίνεται να λικνισθῆ εις οτι ωραῖον δύναται να δημιουργήση ψυχή εξαγνισμένη, ένθους καρδία.

Ω! τότε κάθε σκέψις του είναι και μουσική, κάθε πόθος του είναι και μία τάσις πρὸς τὸ άπειρον αγαθόν, κάθε φροντις είναι και μία του εὐεργεσία. Τρίνει την χεῖρα δια να βοηθήση κάποιον κλονιζόμενον. Μειδιᾶ δια να ενισχύση μιαν δοκιμασθεῖσαν ψυχήν, δακρύων εκ συμπαθείας πρὸς τὸ πένθος, και ποθεῖ ποθεῖ τὸ καλόν, τὸ ωραῖον, την εὐτυχίαν, την χαρὰν δι' ολους, δι' ολους, δι' ολους. Αὐταί είναι αι εὐγενέστεραι στιγμαί τῆς ζωῆς του ανθρώπου. Τότε ή καρδιά του γίνεται βωμόν, εφ' ου καίονται τὰ άγνά θυμιάματα τῶν ωραίων ιδανικῶν και ή ψυχή του μετέχει τῆς μακαριότητος του θείου.

Ἐπάρχουν συνθήκαι, αίαινες αποκτηνόνου τον άνθρωπον, υπάρχουν περιστάσεις, κατά τας όποιας εκθειώνεται.

Η στιγμή αὐτή, κατά την όποιαν με μελαγχολικὸν βλέμμα παρακολουθεῖ την δύσιν ενός έτους θνήσκοντος, μιᾶς ζωῆς, ήτις συναποφέρει τόσους πόθους, τόσας λύπας, τόσας χαράς, ή στιγμή αὐτή, κατά την όποιαν του προσφέρεται ο λευκὸς τόμος του μέλλοντος, εφ' ου θά χαραχθῆ μία ζωῆ άγνωστος άκόμη, είναι εξ εκείνων, κατά τας όποιας ο άνθρωπος, συνεχόμενος από τὸ άδηλον του μέλλοντος και από την συμπύθειαν πρὸς προσφιλες παρελθόν, απολεπίζει μιαν πρὸς μιαν ολας τας άδυναμίας του εγὼ του, εξαγνίζεται και μεταβάλλεται εις τιμαλή βωμόν, επί του όποιου καίονται τὰ άχραντα θυμιάματα.

Ποθεῖ τὸ καλόν, εὐχεται την χαρὰν και την εὐτυχίαν υπέρ ολων, όνειροπολεῖ κόσμους γλυκυτάτους. Λησμονεῖ τὸ κακόν, πύσι να είναι μνησικακος. Δι' αὐτόν δέν υπάρχουν έχθροὶ και φίλοι, αλλά μία οικογένεια, ή ανθρωπότης, τῆς όποιας εν μέλος είναι και αὐτός. Και εὐχεται την εὐτυχίαν του δια τῆς εὐτυχίας της...

Εις τούς αρχαίους καιρούς επιστεύετο, οτι ή Μοῖρα κατέβαινε την ώραν αὐτῆν εις τούς ανθρώπους και ήκουε τούς πόθους των.

Εἶθε και σήμεραν ή αγαθῆ αὐτῆ θεά να καταβῆ μεταξὺ τῶν ανθρώπων, να περισυλλέξη εις τὸ κανιστρόν της ολους τούς ωραίους των πόθους, και άφοῦ τούς φέρει πρὸς τὸν θρόνον του Αἰωνίου, να τούς σκορπίση κατόπιν, πραγματικότητος, επί τῆς οδοῦ, ήτις φέρει τὸ όνομα: 1915.

Ε. Κ. Μ.

'Εξεδόθη — 'Εξεδόθη — 'Εξεδόθη

τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 'ΑΩ' Όλα 1915

Κομψότατον, καλλιτεχνικότατον, πλουσιώτατον,

με θαυμάσιον έξώφυλλον πολύχρωμον και εκλεκτότητα ύλης.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΙ :

Ἔργα τῶν δοκιμοτέρων λογογράφων και ποιητῶν μας.

Εικόνας καλλιτεχνικὰς άφθόνους.

Γελοιογραφίας χαριτωμένας.

Τὸ Ἡμερολόγιον «ΑΠ' ΟΛΑ» είναι τὸ καλλιτεχνικώτερον δῶρον τῆς Πρωτοχρονιάς.

Τιμᾶται γρόσια 3 — Διὰ τας έπαρχίας 4.

Ζητήσατέ το από τούς εφημεριδοπώλας

➔ Η ΑΛΗΘΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑ ➔

(Διήγημα Πρωτοχρονιάτικο)

— ‘Αηδία, αηδία! έλεγε χασμώμενος ο κ. ‘Ιωάννης ‘Αηδονίδης, μόλις ενάθησε παρά το πλευρόν της συζύγου του έντός της άμάξης, ήτις θά τους μετέφερην εις την οικίαν των, κατόπιν μιας θορυβώδους πρωτοχρονιάτικης έσπεριδος.

— Ναί, τρομερά αηδία! ειπεν ή σύζυγός του Μαρίκα, ύποτρέμουσα έκ του νυκτερινού ψύχους και περιτιλισσόμενη έντός της μιλωτής αυτής, ήτις έθώπευε τās άβράς της πορείας και τās χρυσās του αύχένος τριχας. Έκνευρίζεται τις ύπό του ίδιου ούτεψ γέλωτος, όπως έξοπατήση και έαυτόν, ότι διασεδάξη, και τους άλλους, ως επιβόλλει ή λεπτότης, ότι είναι ευθύμος. Πτωχή άπάτη! Πόσον θά ήτo τις ευτυχής μέσα εις τό σπιτάκι του!

— Καί γά είσαι βέβαιος, ότι εί περισσότεροι τών συνδείπνων μας ήσαν σύμφωνοι με ήμās! ‘Αλλά, τί τά θέλεις, είμεθα ακόμη δούλοι μερικών άρχαίων παραδόσεων.

Ευτυχās, ότι ερέθθησαν επί τέλους μακράν τών βεβιασμένων εκείνων γελώτων και τών άνουσίων φλυσριών, καταγοητευμένοι άμφότεροι διά την ταυτότητα τών ίδεών, ως προς την άγάπην της γολήνης της συζυγικής των έστίας, και μεθύοντες ύπό τών γλυκυτέρων παλμών τών καρδιών των, οίτινες έσπλλον ή μία παρά την άλλην, οι δύο σύζυγοι έπλησίασαν μετά τρυφερότητας, όπως είπασιν τās άνωτέρω σφας λέξεις, αίτινες τους έπλήρουν ύπερηφανείας και ήδοιης.

*

Νευραθεντες μόλις πρό τριών έτών, έξων ευτυχεις. ‘Υποπώντο με ένα έξωτα νεαρόν, εύπιστον, άμετόπτωτον, όστις τοίς έφαινετο της χθές μόλις και όλως διάφορον εκείνου, καθ’ όν, προς άποφυγήν τών κατά μόνας συνομιλιών, έπιζητούσι τās ματαιάς διασκεδάσεις και τās ζωγρός συναναστροφάς τών άλλων. Αυτοί ήρκούντο εις την ίδιαν αυτών συναναστροφήν. ‘Οσάκις, έν ειλικρινεί έκστάσει, άνακεφαλαίουν τās τέρψεις αυτών, άμφότεροι συνεφώνουν, ότι αι προσφιλέστεραι, αι φλογρώτεραι, αι τελειότεραι, ήσαν οι άπορρέουσαι έκ της ίδιας αυτών τρυφερότητας.

‘Εάν ενίοτε παρεσύροντο και αυτοί, ως τόσοι άλλοι, εις τās έξωτερικās τέρψεις του άριστοκρατικού κόσμου, προέκυπτε τοϋτο έξ άναποφύκτων ύλοχρεώσεων της κοινωνικής αυτών θέσεως.

‘Αλλά ποσάκις, άντι του χορσϋ, δέν έπρωτίμησαν την ήσυχίαν του δωματίου των, χαννούμενοι άπό τās όρχουμένας φλόγας της έστίας και μεθύοντες ύπό τών περι του μέλλοντός των όνειρών, ύπό τρυφερών λόγων και ύπό τών βλεμμάτων εκείνων, τά όποια μεταδίδουσιν εις την καρδίαν και τι παραπλήσιον προς μίαν γλυκείαν θωπαίαν, ώστε ή μία καρδία γά πάλλη διά την άλλην, ώσει άνακυκλωμένη ύπό ήδείας μελωδίας, ή ύπό τών ζωηρών εκείνων εικώνων, δι’ όν οι μεγάλοι ποιηται μάς καθιστώσι συμμετόχους της χορās και της λύπης!

Πεπροικισμένοι άμφότεροι ύπό νοϋ διαγούς και καρδίας πλήρους αίσθημάτων, έγνωρίζον, ότι αι ώραιότεροι ήδοιαι πηγάζουσιν έκ βίου ύγειούς, σεβραού, γονίμου και ότι ή έπιληπτική ήλιγξ δέν παρέρχει, εί μη έφήμερον ευτυχίαν. Την άλήθειαν ταύτην ήσθάνθησαν περισσότερο κατά την πρωτοχρονιαν εκείνην της έπιτετηδευμένης φαιδρότητας και τών βεβιασμένων γελώτων, οίτινες κρύπτουσιν ενίοτε τās βδελυρωτέρας άσχημίας!

— ‘Οραία πρωτοχρονία! ‘Η καρδία μου είναι βουρκαμένη... ‘Ενθυμούμαι τās φαιδράς πρωτοχρονιάς της παιδικής μας ήλικίας, εις τό χωριό μας, την λάμψιν τών άστέρων, την κατάλευκον χιόια, τās φαιδράς κωδωνοκρουσίας, τά κύπελλα του άχνίζοντος τίτου, τους σωρούς τών φρούτων, την άθηβασιλόπητα, τά καρδιοκτύπια μας για τό γροσάκι της... Ευτυχισμένοι πρωτοχρονιαί!... τών όποιων και οι δύο έτηρήσαμεν τās γλυκυτέρας άναμνήσεις...

— Καί αι όποια, παραβαλλόμενα προς τās άνοήτους έσπεριδās της σήμερα, μάς δεικνύουσιν έτι περισσότερο την άθλιότητά των, και όμως δέν έχομεν τό σθένος γά άπομακρυνθώμεν αυτών.

— Μήπως έδοκιμάσαμεν ποτέ τοϋτο; Σφικταγκαλιασμένοι και χαραιοί έκ της συναίσθησεως της νεαρās και σφριγώσης ψυχής των, άπεκοιμήθησαν με μίαν ώραιαν έλπίδα χαρās άνεφέλου, βαθείας, εύγενοϋς.

Πολλάς εβδομάδας, πολλούς μήνας, ζήσαν, ρυθμίζοντες τον βίον αυτών συμφώνως με την τελευταίαν άπόφασίν των.

*

Οι παλαιοί τών συναναστροφών φίλοι των εξήτουν διά μυρίων λόγων γά έρμηνεύσασιν την αίτιαν του ήμιαγρίου, ως τον έχαρακτήριζον, βίου των.

Τιές τους έθεώρουν ως ύπερμέτρως όνειροπόλους, άλλοι έπρόβαλλον λόγους καθαρώς οικογενειακούς, άλλοι άμοιβαίαν δυσαρέσκειαν και άλλοι άλλους. ‘Ατυχείς ύποθέσεις, καταπίπτουσαι όλαι πρό της άνυποκρίτου χαρās, πρό της ήδύτητας του βλέμματός των, πρό του χαριτωμένου μειδιώματος τών συζύγων, εις ό έκατοπτρίζετο όλη ή ένδόμυχος αυτών ευτυχία.

‘Ολίγους μήνας κατόπιν της έσπέρας εκείνης, καθ’ ήν ήννόθησαν άμφότεροι την ταυτότητα τών φρονημάτων των, ήρχισε γά γίνεται φανερά ή προσεχής μητρότης της Μαρίκας. Μην τρυφερότητων, λατρείας, μεγάλων όνειρών και ύπερηφανείας. ‘Ηναμένοι κλέον ή άλλοτε, έβάδιζον εις τās γοητείας χαρμεσύνου έαρος, πλήρους άνθέων και άρωμάτων, ύπό την σκιάν τών δένδρων, έν μέσφ της φρικιάσεως τών φιλωμάτων, έν οίς έλαμπεν ή άποθέωσις του έαρος. Μετά, έν μέσφ τών χρυσών κιμάτων του φθινοπώρου, όπερ, άντι γά τους πιέξη διά της μικροτέρας μελαγχολίας, τους ύπενθύμιζε τούναντιον την ήδύτητα του χειμερινού βίου.

— Περι τά τέλη του Δεκεμβρίου θά άνθιση ή ευτυχία μας, έλεγεν ή Μαρίκα, στηριζομένη έκ του βραχιόνος του συζύγου της.

— Κοντά την πρωτοχρονία, θά ίδης... Αυτή δέν ύπήρξε δι’ ήμās ήμέρα άναγενήσεως;

Και πράγματι, κατά τρυμερόν σύμπτωσιν, μετά έν άκριβώς έτος, κατά την ίδιαν άκριβώς ώραν, καθ’ ήν έπλήσσοντο ύπό της έπιτετηδευμένης χαρās και τών ψευδών γελώτων, τό παιδίον του έρωτός των έβλεπε τό φως, έν μέσφ τών δακρύων, τών ωδίων, και κατόπιν τών μειδιαμάτων της χαρās, της έλπίδος, της ύπερηφανείας... Νύξ άλησμόνητος, κατοπεφωτισμένη ύπό του ύπερόχου δράματος της δημιουργίας, όπερ έθετε μετοξϋ τών συζύγων τον τρυφερώτατον και άδιαρρηκτότερον δεσμόν.

*

Κάτωθεν τών άνταυγιστήρων αι λυχνίαι έλαμπον με φως ήδϋ. ‘Εν τφ θολώφ οϋδέν άλλο ήκρύετο, είμη αι εύκλήτοι φλόγες του πυρός, ή μουσική τών όπλων φιλημάτων του ‘Ιωάννου επί τών κεχαινωμένων χειρών της Μαρίκας και ό ήδϋς ψιθυρισμός τών τρυφερών λέξεών των.

— ‘Ακουσε! ειπεν ή Μαρίκα, ήτις πρό των δευτερολέπτων άπήλασε της γλυκυτέρας μουσικής.

‘Ο ‘Ιωάννης έστρεψε την κεφαλήν προς τό μέρος. ‘Οπερ έδείκνυε τό χεμόγελο της γυναικός του.

‘Ητο ή άναπνοή ή βραχεία, ή έσπευσμένη, ή ζωηρά, της μικρās ύπό ξεως, ήν έδημιούργησεν ό έρως αυτών! ‘Υπό τά μετοξωτά ρόδινα παραπτώματα, όπου μετά τās περιπετείας της εις τον κόσμο έλεύσεως, μετά τά σκιρτήματα εις τό ύδωρ του πρώτου λουτροϋ, μετά τό πρώτον λαίμαργον ήθλασμα, τό νεογέννητον ήρχισε τον νέον του βίον έν ρυθμική άρμονία.

Θεοπέσιον άσμα! Οϋδέποτε είχον άκούσει συγκινητικώτερον. Και όμως κατά την έσπεραν τών άρραβίων αυτών, έρρέμβασαν ύπό τον λεπτόν μινυρισμόν της έαρινής οϋρας, και έπειτα, σύζυγοι περιπαθείς, ποσάκις δέν έπροστάτευσεν ό εις επί τών βραχιόνων εϋτου τον έρωτικόν ύπνον του άλλου! ‘Αλλ’ οϋδεμία αυρα, οϋδεμία άνοσπότη, έστω και της προσφιλετέρας ύάρξεως, δέν ήδύνατο γά έχη τό θέλητρον, τό μεγαλείον και την συγκινητικήν δύναμιν της μικρās εκείνης άναπνοής, της έσπευσμένης και έλαφρās. Κούφη άναπνοή νεοσσού! ‘Ο έρως αυτών έδωσε την ζωην εις τό θαΰμα εκείνο, ό έρως αυτών άπέπειεν ήδη!

— Πρωτοχρονία! έψιθύρισεν ό ‘Ιωάννης. Πόσον ώραιότερον την έωρτάσμεν έφέτος ή πέρσι!

— Είμαι ευτυχεστάτη! ψιθυρίζει ή νεαρά γυνή, ής οι όφθαλμοί, κατόπιν της τοσούτης κοπώσεως και τών τοσούτων συγκινήσεων, ήρχισαν ήρέμα ήρέμα γά κλείσιν.

— Ευτυχές τό νέον έτος!

— Ευτυχές τό νέον έ...τος! επανέλαβε και εκείνη, άποκοιμηθείσα με έν χαριτωμένο χαμόγελο.

(Διασκευή)

N. ΣΑΡΑΔΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΩ

Γυρίζω, όπως τυπικά γυρίζουν όλοι άπό δρόμου εις δρόμον και άπό κατωστήματος εις κατάσταση, διά γά άγοράσω κάτι, με τό όποιον τάχα θά δείξω, ότι έννοώ και έγω την έπίσκεψιν του νέου έτους μέσα εις τον θόρυβον του άποχαιρετισμού του παλαιού.

Και βλέπω τά ίδια και τά ίδια. Κίνησις συνήθης και έν πολλοίς άσκοπος, με χιλια δυό θορυβώδη και πανόρχαια έθιμα, τά όποια όλα μαζί τέινουν γά σε ύπενθυμίσουν δήθεν, ότι ζής και ότι, άφου ζής, δέν πρέπει γά άπεφύγης και έν άπ’ αυτά που δείχνουν την περιφημην αυτήν ζωήν μας.

Και βλέπω τά άνωτέρα πλουτοκρατικά στρώματα γά τρέχουν με τά αυτοκίνητα ή της βιτωρικής και τά λανδώ τους, διά γά σκορπισουν τό χηΐμα εις χιλια δυό κουρέλλια και άχρηστα, με τά όποια πρέπει εις τά μέγαρά τους γά έσραοϋή ή πλυθόρυβος Πρωτοχρονία.

Βλέπω έπίσης τον πτωχούλη ή κάθε άλλον βιςπολαιστήν γά άκκλοϋή τά ίχνη τών πρώτων, όσον έπιτρέπει τοϋτο ή άδυναμία της ύποστάσεώς του, αλλά βλέπω και άλλους, οι όποιοι οϋτε τό έν, οϋτε τό άλλο ήμποροϋν γά κόμουν.

Και αυτοί είναι εκείνοι, οι όποιοι σαν την ήμέραν αυτήν αίσθάνονται γά τους ξεσχιξη την καρδιά τό μαχαίρι της άθλιότητος, μάς στενοχωρημένης ζωής.

✽

Βλέπω την κυρία του όψιπλούτου ή του ύποψηφίου γά περνά εις την χορείαν τών ντιστεγκέ, γά άγοράξη μπισκότα διά τό σκυλάκι της ή άκριβδ περιδέραιον διά τον άλλον μελοσσόν ή τό χαϊδευμένο μπουλδώκ της. ‘Αλλ’ είδα την κυρίαν αυτήν γά σεργάχη άκαρδα και άσυγκίνητα ένα μικρό άγοράκι, τό όποιον, ξεπόλυτο και μισοντυμένο, σπαρακτικώτατα την ζητούσε μιά δεκάρα «για ψωμάκι» ή για μερικά κάρβουνα.

✽

Βλέπω ένα παπά γά ζητή άπό τό σαράφη κάποιον ψιλό χρυσό νόμισμα, διά γά τό χρησιμοποίηση εις «τό όγοϋρι» της βασιλόλητος. Είδα όμως τον ίδιο παπά γά θυμώνη, διότι κάποιον πτωχούλα μητέρα, με ένα τρεμουλιασμένο άπό τό κρύο μινρόπαιδο σ’ την άγκαλιά τον έστομάτησε, διά γά του ζητήση ένα γράσι διά γά άγοράση κάρβουνα.

✽

Βλέγω τους πάντας με μοναδικόν ένδιαφέρον γά παρακολουθοϋν άγγελθεισαν άσθενειαν άριστοκράτου. Ταϋτοχρόνως όμως είδα όλοι γά μένουν άσυγκίνητοι διά πτωχήν άσθενούσαν μητέρα, κληνρή και μάτην πανταχόθεν ζητούσαν και άναμένυσαν ένα φάρμακον, διά γά κρατηθί εις την ζωήν, χόριν της προστασίας τών μικρών της όρφανών.

✽

Βλέπω και βλέπω διαρκώς πράγματα άμετάβλητα, άπ’ εκείνα δηλαδή, με τά όποια ήρχισεν και έτελείωσεν ό εκπνεύσας χρόνος.

Δέν έχω άξιώσεις Κάλχαντος, οϋτε της φημισμένης κυρίας Τέμπ. ‘Εν τούτοις τό αίμα και ό σιματοκυλισμός, ό όποιος ως κληρονομία του φοβερού σιματοβαφοϋς 1914 μεταβιβάζεται και εις τό 1915, μάς άφίει σε μιά πολύ σκληράν και άγωνιώδη δοκιμασίαν, άπ’ εκείνης, αι όποια δέν έπιτρέσκουν εύκολα γά κόμη κανείς την άπαιτούμένην άνακεφαλαίωσιν ή τον άπολογισμόν τών έτησίων πεπραγμένων του. Διότι μεταβαίνομεν κατ’ ευθείαν εις μίαν συνέχειαν του άγριωτέρου εις την ιστορίαν άλληλοφαγώματος, χωρίς κανέν έλπιδοφόρον σημείον τερματισμού του γά βλεπωμεν πονθενά.

Και τότε; ‘Αλλοίμονον άν άληθεύση ή προφητεία μερικών, ότι τό 1915 δέν θά διαφέρη άπό τό προηγηθέν αυτου 1914.

✽

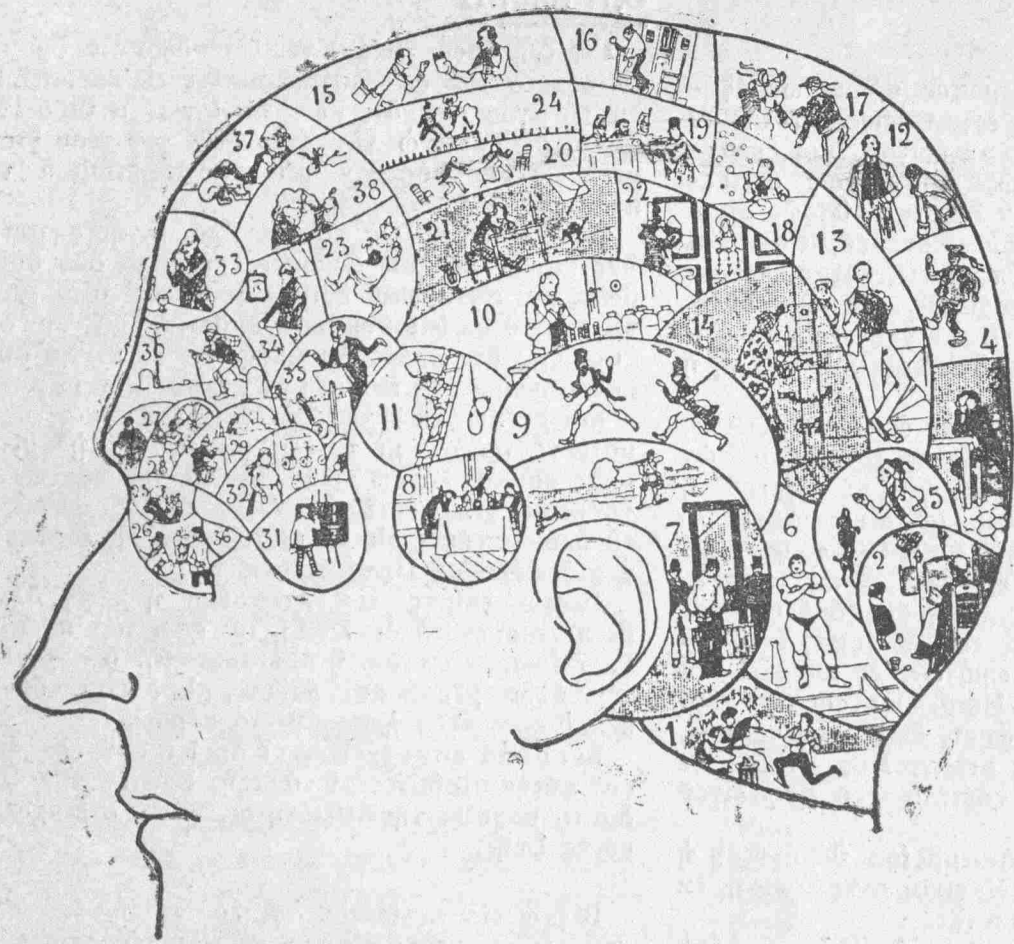
‘Αλλά, τότε, τί βλέπει κανείς;

Βλέπει ένα τερατώδες κατά συνθήκην ψεύδος, πίσω άπό τό όποιον, μετά τινας τετριμμένας και τυπικώς επαναλαμβανόμενας συνθηείας, έν είδει εύχών ευτυχίας, κρύπτεται πάντοτε τό άπαισιώτερον μένος του ανθρώπου εκείνου, τον όποιον παρακολουθοϋμεν εις τό πολυμέταπον χάος του σημερινού πρωτοφανούς πολέμου.

Καλλίτερον γά μη έβλεπεν, οϋτε γά ζούσε κανείς σε τέτσιον παληόκοσμο.

‘Ασ...

‘Από τὸ ‘Ημερολόγιον τοῦ ‘Απ’ Όλα».

— ‘Αμ, κύρ Νάσιο μου, αὐτὸ τὸ μουστόσυρμα, ποῦ τ’ ἀνοίξαμε σήμερα, τί εἶναι! ‘Ο, τι νὰ πῆς εἶναι! Θεός! ἄντε, μορὲ Γιάνναινα, σῦρε, γιόμισε τὸ λαγίσι, ἀνέκραξεν ὁ κύρ Γιάννης; ἔνθουσιων, διότι τῷ παρείχετο ἀφορμὴ νὰ στραγγίσῃ ἀκόμη ἓνα ποτήρι, μόνο καὶ μόνο διὰ νὰ κάμῃ συντροφίαν εἰς τοὺς ἐπισκέπτας.

Ἡ κυρὰ Γιάνναινα ἐκόμισε τὸ προσταχθὲν καὶ ἐκαθέσθη παρὶ τὸν σύζυγόν της; ἐνῶ ἡ Κωνσταντινὰ ἐκέρνα εἰς τὴ πρόσωπα τῆς μικρᾶ; ὁ μηγύρεως τὸ ὀλόχρυσον νέκταρ, διαγράφουσα ἐπὶ τῆς πυρᾶς; τῆς ἐστίας; τὸ ἐπίχαρι σῶμά της, τοῦ ὁποίου τὰς γραμμὰς ἀνεδείκνυεν ἔτι μᾶλλον

μένος, μετὰ μείζονος ὁμοῦ προσοχῆς καὶ εἰς λεπτότερα τεμάχια, εἰς τὸν οἶκον παρὰ τῶν γυναικῶν παρασκευαζόμενος διὰ χειρομύλων, «χειρομπούλων» ὑπὸ τῶν Ἑπειρωτῶν καλουμένων.

Ἄλλ’ ὁ «κορτός» κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους προσλαμβάνει ἐξαιρετικὴν σπουδαιότητα. Ἀφοῦ ἐκλέξουν ἐντὸς τοῦ σάκκου τοῦς μεγαλειτέρους κόκκους, κάθηνται μετὰ τὸ φαγητὸν παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ ρίπτουν ἐντὸς τῆς πυρᾶς ἓνα κόκκον, ἀπαγγέλλοντες ταυτοχρόνως κατὰ ἱεραρχικὴν σειρὰν ἀνὰ ἓν ὄνομα ἐκ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας. Ἐὰν μὲν ὁ κόκκος ἐκτραγῆ μετὰ βοῆς, τὸ πρόσωπον, οὕτινος τὸ ὄνομα ἐμελετήθη, θὰ ζήσῃ· ἂν τοῦναντίον κατακαῖ ὁ κόκκος ἀνευ κρότου, τοῦτο σημαίνει θάνατον τοῦ προσώπου ἐκεῖνου.

Ἐκείνην λοιπὸν τὴν ἐσπέραν εἰς τοῦ κύρ Γιάννη, ὅταν ἡ Κωνσταντινὰ ἐτελείωσε τὴν ὑπηρεσίαν της, ἐξέλεξεν εὐμεγέθεις κόκκους «κορτοῦ», ἐκάθησε καὶ αὐτὸς παρὰ τοὺς γανεῖς τοὺς καὶ ἤρρισιν νὰ ρίπτουν τοὺς κόκκους εἰς τὸ πῦρ. Συνέβη ὁμοῦ, ὥστε πάντες οἱ κόκκοι νὰ ἐκτραγοῦν μετὰ βοῆς, ἐκτὸς τοῦ κόκκου, ὅστις ἐμελετήθη μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ κύρ Πέτρου. Τοῦτο πλέον ἦτο ἀσφαλὲς τεκμήριον, ὅτι ὁ κύρ Πέτρος δὲν ἦτο πλέον διὰ ζωῆν.

Τότε ὁ κύρ Νάσιος, φρονῶν, ὅτι ἐπέστη καιρὸς νὰ ὀμιλήσῃ ἐναργέστερον περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ποθητοῦ συνοικεσίου, εἶπε πρὸς τὸν κύρ Γιάννη :

— Τί φυλάγομε, κύρ Γιάννη μου; πρέπει μιὰ ὥρα ἀρχήτερα νὰ τελειώνουμε.

— ‘Αμ, κύρ Νάσιο μου, ἀπήνητησεν ὁ κύρ Γιάννης, γιὰ ‘κεῖνο ἔχουμε ἀκόμη καιρὸ. Τί νὰ κάμω τώρα ποῦ μοῦ χρειάζονται πέντε λίρες καὶ . . .

— Αὐτὸ συλλογίζεσαι, κύρ Γιάννη μου; στάσου, ἴσα-ἴσα ἔχω ἐπάνω μου πέντε λίρες. Νά, πάρε τες!

Καὶ ἐμέτησε τὸ ποσόν, εὐτυχῆς, διότι τοιουτοτρόπως ἔδενε τὸν μέλλοντα συμπέθερόν του.

Μόλις ὁμοῦ ὁ κύρ Γιάννης ἐνεθυλάκωσε τὸ χοῖμα, ἔξω εἰς τὸν δρόμον ἤκούσθη ἵππων ποδοβολητὸς καὶ φωναὶ καὶ θόρυβος, συγχρόνως δὲ καὶ ὁ κύων τῆς αὐλῆς ἤρρισε νὰ ὑλακῆ καὶ ἀντήχησαν καὶ κτυπήματα εἰς τὴν ἐξώθυραν.

— ‘Αντε, μορὲ Κωνσταντινὰ, νὰ ἴδουμε ποιὸς εἶναι, εἶπεν ἀνήσυχος ὁ κύρ Γιάννης, μετὰ τῆς κόρης δὲ ἔσπευσε καὶ ἡ κυρὰ Γιάνναινα.

Ἡ Κωνσταντινὰ ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἀμέσως εἰσώρησεν εἰς ἀγωγιάτης, σκεπασμένος μὲ χιόνια, ὅστις ἤρρασε τὸν κεκρούφαλον τῆς κυρᾶ Γιάνναινας κραυγάζων :

— Συγχαρῖκια! κυρὰ μου, συγχαρῖκια! Σὰς φέρουμε τὸν κύρ Πέτρο. Βγάλτε φῶς.

Μετ’ ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὴν Μάναν κύριος εὐπρεπῆς, πολὺ καταβεβλημένος. Ἦτο ὁ κύρ Πέτρος. ‘Ολοι ἔμειναν ἀναυδοὶ καὶ ἐμβρόντητοι . . .

Οἱ ἰατροὶ τῶν Γιαννίνων διέγνωσαν, ὅτι, ἐκτὸς τῆς ὑπερκοπώσεως, οὐδεμίαν ἄλλην ἀσθένειαν εἶχεν ὁ κύρ Πέτρος, τοῦ ὁποίου ὁ ὀργανισμὸς ἦτο σιδηροῦς ὕπως εἶπον. Καὶ ἀφοῦ τῷ διέγραψαν σύστημα θεραπείας, τὸν ἔστειλαν εἰς τὸ χωρίον του, ὅπως παραδοθῆ εἰς πλήρη ἡρεμίαν.

‘Οταν μετ’ ὀλίγον ὁ κύρ Νάσιος ἀνεχώρει μετὰ τῆς συζύγου του, εἶπε στεναζών :

— ‘Υπαγε ὀπίσω μου! τί μὰς ἐσκάρωσαν ἀπόψε οἱ διαβολοκορτοὶ! !

ΙΩΑΝΝΗΣ Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητής.

ΟΙ ΚΟΦΤΟΙ

‘Αγιοβασιλιάτικον διήγημα.

Ἐκεῖνο τὸ ἐσπέρας, παραμονὴν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, μόλις εἶχαν ἀποφάγει εἰς τὸ σπῆτι τοῦ κύρ Γιάννη τοῦ Μιλιούφχ, εἰς τὴν Ἀρίνιστα τῆς Ἑπείρου, καὶ ἡ Κωνσταντινὰ, ἡ δροσερὰ καὶ χαριτωμένη κοροῦλά του, ἐσήκωνε τὸν σοφρά, γοεραὶ ὑλακαὶ ἠκούσθησαν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐπανειλημμένα κτυπήματα ἀντήχησαν εἰς τὴν ἐξώθυραν.

— ‘Αντε, Κωνσταντινὰ, κάνε γρήγορα καὶ σῦρε νὰ ἴδῃς. Μουσαρίρηδες θὰ εἶναι, εἶπεν κυρὰ Γιάνναινα.

— ‘Αμ ὁ κύρ Νάσιος; θάνατι! εἶπεν ὁ Γιάννης, φαιδρυνόμενος ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ εὐχαρίστου ἐπισκέπτου καὶ ροφῶν ἠδονικῶς τὸ διὰ πολλοστήν φορὰν τελευταῖο ποτήρι τοῦ μουστιούματος, τοῦ χρυσιζόντος οἴνου, τὸν ὁποῖον ἤνοιξαν ἀπόψε γιὰ τὴν καλὴν χρονιά.

Μετ’ ὀλίγον ἡ θύρα τῆς Μάνας, τῆς αἰθούσης, ὅπου εὐρίσκοντο οἱ οἰκοδεσπότες, ἤνοιξε καὶ ἐνεφανίσθη ὁ κύρ Νάσιος ὅλος κι’ ὅλος, συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ τὸ τρυφερόν του ἡμισυ.

— Μουσαρίρηδες θέλετε; εἶπον ἐν μιᾷ φωνῇ οἱ νεοεθόντες, ἐνῶ ἀπετίνασον ἀπὸ τοὺς πόδας των τὴν χιόνα, ἣτις ἔξω εἰς παχὺ στρώμα κατεκάλυπτε τὴν γῆν.

— Καλῶς τοὺς! Καλῶς τοὺς! ἀνταπήνησαν οἱ οἰκοδεσπότες, ὀδηγοῦντες τοὺς ἐπισκέπτας των παρὰ τὴν μεγάλην ἐστίαν, ὅπου λαμπρὰ ἐκ ξύλων μυροδουρᾶς πυρὰ ἀνέδιδε τὰς φαιδρῶς πηδῶσας ποικιλοσχήμεους φλόγας της; διαχέουσα εἰς τὰ πέριξ θαλπωρὴν.

— Μορὲ χειμῶνας! Μορὲ χιόνι! εἶπεν ὁ κύρ Νάσιος, καθεζόμενος ὀκλαδὸν παρὰ τὴν ἐστίαν, εἰς τὴν τιμητικὴν θέσιν.

— ‘Αμ καιρός του εἶναι, κύρ Νάσιο μου, ἀπήνητησεν ὁ κύρ Γιάννης, λαμβάνων θέσιν ἀπέναντί του καὶ προσφέρων τὴν ταμβακοθήκην του. Πλησίον των ἐκαθέσθησαν ἐπίσης ὀκλαδὸν χαμαὶ ἐπὶ τοῦ παχέος κυλιμίου καὶ αἱ γυναῖκες, ἐκτὸς τῆς Κωνσταντινᾶς, ἣτις ἐπηγαινοήρχετο σιγὰ-σιγὰ, ἀποπερατοῦσα τὴν ὑπηρεσίαν της.

ὁ ποδήρης βλάχικος κεντητὸς χιτῶν, δῶρον τοῦ θεοῦ της.

— Εὐτυχισμένος ὁ νέος χρόνος! Χαρούμενοι, καλόκαρδοι! ἠνχῆθη ὁ κύρ Νάσιος καὶ δεικνύων διὰ νεύματος τὴν Κωνσταντινὰν, ἐπρόσθεσε : καὶ ἂν εἶναι θέλημα Θεοῦ..

— ‘Αμήν, ἀμήν! ἀνεφώνησαν πάντες, ἐνῶ ὁ κύρ Γιάννης ἔτεινε τὸ κενωθὲν ποτήριόν του, ὅπως πληρωθῆ ἐκ νέου καὶ δυνηθῆ νὰ εὐχηθῆ δεόντως.

‘Ο κύρ Νάσιος ὁ Τσελέγκας, γείτων τοῦ κύρ Γιάννη, εἶχε υἱὸν εἰκοσαετῆ, ὅστις κατ’ ἐκείνην τὴν ὥραν τοῦ ἔτους εὐρίσκετο μετὰ τὰ πρόβιτα εἰς τὰ χειμάδια καὶ τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει διακαῶς νὰ νυμφεύσῃ μετὰ τὴν Κωνσταντινὰν καὶ διότι ἡ κόρη ἦτο χριτωμένη καὶ ὠραία ὦ; δροσερόν καὶ εὐῶδες τῶν ἡπειρωτικῶν ὀρέων ἀνθύλλιον· ἀλλὰ καὶ διότι ἦτο ταυτοχρόνως καὶ μοναδικὴ κληρονόμος τοῦ κύρ Πέτρου, ἀδελφοῦ τοῦ κύρ Γιάννη, ὅστις, πλουτήσας πολὺ εἰς τὴν Ρουμανίαν, ἐφθαιρε ταυτοχρόνως καὶ τὴν ζωὴν του, πρὸ δύο δὲ περὶπου μηνῶν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑπείρον, ζητῶν σωτηρίαν εἰς τὸ ζεῖδωρον τῆς πατρίδος κλίμα. Ἄλλ’ ἡ νόσος, ἣτις τὸν κατέτρυχεν, ἐπροχώρει γοργά, ἰατρὸς δὲ προσκλήθεις ἀπὸ τὸ Δελβινάκι, ἀπεφάνθη, ὅτι αἱ ἡμέραι τοῦ κύρ Πέτρου ἦσαν μετρημέναι. Ἐδέησε τότε ὁ ἀσθάνης νὰ μεταβῆ κακῶς ἔχων εἰς Γιάνναινα, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, ὅπως νοσηλευθῆ παρὰ τῶν ἐκεῖ ἰατρῶν, ἔκτοτε δὲ αἱ εἰς τὸ χωρίον καταφθάνουσαι εἰδήσεις ἦσαν διαρκῶς ἀνησυχητικά.

‘Ο κύρ Νάσιος, βλέπων τοιουτοτρόπως τὰ σχέδιά του εὐδοκίμως, ἐδιπλασίαζε τὰς πρὸς τὸν κύρ Γιάννην περιποιήσεις του καὶ κατ’ ἐκείνην μάλιστα τὴν ἐπίσημον ἐσπέραν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, πρὸς μείζονα ἔνδειξιν τιμῆς, ἔσπευσε νὰ μεταβῆ παρ’ αὐτῷ καὶ νὰ ρίψουν μαζῇ τοὺς κοφτούς.

Ἐξ ὅλων τῶν χωρίων τῆς Ἑπείρου ὀνομαστῆ εἶναι ἡ Ἀρίνιστα, κειμένη εἰς τὸ μέσον τῆς ἀπὸ Γιαννίνων εἰς Βοστίνην ἀγούσης ὁδοῦ, παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμόν, διὰ τὴν κατασκευὴν ποικίλων ἐκ «κορτοῦ» ἔδεσμάτων. Εἶναι δὲ ὁ «κορτός» ἀνάλογόν τι πρὸς τὸ ἡμέτερον πηλοῦρι, ἦτοι σῖτος συντετριμ-

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Ίδικαί μας και Ξένα συνήθειαι.

Μετά την έορτήν των Χριστουγέννων, τής οποίας τὰ διάφορα ἤθη και ἔθιμα ἢ τὰς δαισιδαιμονίας, περιεγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον...

**

Γενικῶς, εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην και τὴν Ἀμερικὴν ἢ κίνησις τῆς Πρωτοχρονιάς ἀρχίζει ἀπὸ τὴν παραμονὴν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου αὐτῆς...

**

Τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους θὰ γίνουσι και αἱ γνωσταὶ παρατάξεις, αἱ ἐπίσημοι ὑποδοχαὶ και ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν δώρων, εἰς δὲ τὴν Ἀμερικὴν...

**

Εἶναι ἀφαντάστου μεγαλοπρεπειᾶς και σπατάλης αἱ ἑορταί, τὰς οποίας οἱ δολλαριοῦχοι τῆς Ἀμερικῆς διοργανώνουσι...

**

Εἰς πολλοὺς προτεσταντικοὺς ναοὺς τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς τῆς πρώτης τοῦ ἔτους προσέρχονται και ἀπὸ τῆς 11 μέχρι τῆς 12 ὥρας τοῦ μεσονυκτίου...

**

Εἰς τοὺς ὀρθοδόξους σλαβικοὺς λαοὺς γίνεται ὅτι γίνεται και εἰς ἡμᾶς, με μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐκεῖνοι ἔχουσι ἀφθονὰ τὰ φιλιὰ, τὰ οποία εἰς τὸν ναὸν ἢ εἰς τοὺς δρόμους...

**

Εἰς τὴν Ἑλβετίαν, ἀπὸ τὴν ἐνδεκάτην ἑσπερινὴν ὥραν ὁ λαὸς σὺν γυναίξιν και τέκνοις συναθροίζεται ἐξωθεν τῶν Δημαρχείων, ὅπου μουσικὴ παίζει πένθημα ἑμβατήρια...

**

Ἀλλὰ και εἰς τοὺς Ἀσιατικοὺς, μὴ χριστιανικοὺς λαοὺς, ἡ πρώτη τοῦ ἔτους ἑορτάζεται με θόρυβον και περιέργους συνήθειαι. Εἰς τὰς Ἰνδίας π. χ. κάθε οἰκοδόσποινα...

**

Εἰς τὴν Κίνα, τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς Πρωτοχρονιάς, σηματοδοτεῖται και φεταγωγεῖται τὸ Πεκίνον, χαλᾷ δὲ ὁ κόσμος εἰς αὐτὸ ἀπὸ γλέντι, διαδηλώσεις και λαμπαδηδρομίας.

**

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔθιμον τῆς παρ' ἡμῖν βασιλοπητας, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων λεχθέντων ἢ γραφέντων, φαίνεται, ὅτι συμβολίζει κάτι ἀπὸ τὰς ἀρχαίας χριστιανικὰς Ἀγάπας, ἢ κατ' ἄλλον...

Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ «Ἀπ' Όλα».

Οἱ δημοσιογράφοι μας.

πητας, εὐρέθη ἓνα παληοπάπουτσο, τὸ ὁποῖον εἶχε θέσῃ ἐκεῖ ὁ ἀδελφὸς τοῦ κοριτσιοῦ.

**

Τώρα μένει νὰ ἐξετάσωμεν και τὴν ἑλλην πρωτοχρονιάτικη συνήθεια, τῶν χαρτιῶν τοῦ χαρτοπαιγνίου, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν στρεβλὴν ἀντίληψιν...

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο- ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΝΥΚΤΑ

Άπαντα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἔθνη ἔχουν ὡς προσταίην τῶν παιδῶν καὶ ζωοτήν δώρων κατὰ τὰ Χριστούγεννα τὸν Ἅγιον Νικόλαον, ἐκτὸς μόνον ἡμῶν. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος παρ' ἡμῶν εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν προσίτης τῶν ναυτιλλομένων, πολῦτιμοι δὲ εἰσὶν οἱ τοῦ Ἁγίου ἐν ὄλῃ τῇ εὐλαβείᾳ εἶναι παρακαταθεμένοι εἰς ὅλα τὰ πλοῖα, πρὸ τῶν ὁποίων ἀκοίμητον λάμπει τὸ φῶς αὐγυγῆς λυχνίας. Καὶ ἐν ὄρα τρικυμίας καὶ θυέλλης δεινῆς, τοῦ Ἁγίου τὴν βοήθειαν ἐπικαλοῦνται καὶ ὑπὸ τὴν ἀσάλευτον τοῦτην τῶν ναυτικῶν μας πίστιν συχόντως ἐποπειώθησαν τὰ ἐξωγκωμένα κύματα καὶ μειεβλήθη ἡ ἀγρία θάλασσα εἰς λειοκύματα λιμένας ἠσυχίας. Διὰ τοῦτο ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Νικόλαου κατ' ἐξοχὴν τιμᾶται καὶ γερῶνται ὡς τῶν ναυτικῶν ἐορτῆ, καθ' ἣν τὰ πλοῖα ἅπαντα, εἰς εἰσιδήσασθαι λιμένας καὶ ἐν εὐρίσκεινται, σηματοδοτοῦνται καὶ εἰ ναυταὶ ἐν εὐλαβείᾳ προσέρχονται ν' ἀσπασθοῦν τὴν ἱερὰν τοῦ Ἁγίου εἰκόνα. Ἀλλὰ καθ' ὅλην τὴν ὀρθόδοξίαν οἱ ἐν ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Νικόλαου ἐκκλησιαστικὰ εἶναι πολυπληθέστατα. Μετὰ δὲ τοὺς Γιάννηδες καὶ τοὺς Δημητράκηδες, οἱ Νικόλαοι εἶναι οἱ πολυπληθέστεροι τῶν εἰς τὰς πόλεις, ὅσον καὶ εἰς τὰ χωρία. Ἰδιαίτως δὲ οἱ κραιοπατέρες ἐν κατανύξει δοκιμάζουν τὰ ἱερά κραιοῖα εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος παρ' ἡμῶν εἰκονίζεται ἐν ἐπισημῶν ἀρχιερατικῇ περιβολῇ, λευκοπώγων γένων, εὐλεγγῶν καὶ κοθαγιῶν διὰ τῆς δεξιᾶς τὰ ἐκκλησιαστικὰ πλῆθη. Εἰς τὰ χωρία εἰ χωρικοί, οἱ γεωργοὶ πρὸ πάντων, θεωροῦν καλὸν οἰωνὸν εἰς χιονίση τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου, καὶ διὰ τοῦτο, διὰ τὴν παρρησίαν ἴδουσαν τὸν καιρὸν ψυχρότερον, εὐχονται μετὰ ζήσεως ἀλληγορικῆς:

— Ν' ἀσπρίση ὁ Ἅγιος τὰ γένεια του, ἦτοι νὰ χιονίση!

Παραδόσεις ὅμως, εἶναι αἱ ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ ἐπικρατοῦσαι, παρ' ἡμῶν, καθόσον τοῦλάχιστον ἡμεῖς γνωρίζομεν, δὲν ὑπάρχουν. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος δὲν δίδει δῶρα εἰς τὰ παιδιά μας καὶ μάλιστα τὰ Χριστούγεννα. Καὶ ὅμως εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν, καὶ αὐτὴν τὴν ὁμόδοξον Ρωσίαν, ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν προσωποποίησης τῶν δώρων τῶν Χριστουγέννων. Τὰ παιδιά ἐναγωνίως ἀναμένουν τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἁγίου Νικόλαου τὴν παρρησίαν τῶν Χριστουγέννων, διὰ νὰ εὐρουν εἴτε μέσα εἰς τὰ ὑποδήματά των, εἴτε μέσα εἰς τῆς κάλτσας των τὰ Χριστουγεννιάτικα δῶρά των.

Καὶ πράγματι ὁ Ἅγιος Νικόλαος δὲν ἔχει καιρὸν διὰ χάσιμον, διότι εἰς μίαν καὶ μόνην νύκτα πρέπει νὰ περιέλθῃ ὁλόκληρον τὸν κόσμον, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὰ ἑκατὸμύρια τῶν μικρῶν προστατευομένων του. Ἀληθῶς χαριτωμένη καὶ τρυφερὰ παράδοσις, προκύψασα διὰ τῶν αἰώνων, μόνη διὰ νὰ εὐφραίνῃ καὶ γλυκαίνῃ τὰ παιδιά ἀποκλειστικῶς κατὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων, μὲ ὀλίγην πως πίκραν τὴν ἐκ τοῦ ἀδιδάσματος τοῦ βολαντίου τῶν πατέρων των!

Ἀλλὰ πῶς εἰς τὰ διάφορα ἔθνη προσωποποιοῦν τὸν Ἅγιον κατὰ τὴν παράδοσιν; Πῶς τὸν φαντάζονται οἱ Γερμανοπαῖδες, οἱ Ἀγγλόπαῖδες, τὰ Γαλλοπούλα καὶ τὰ Ρωσάκια;

Τὸ κοινὸν γνώρισμα εἶναι, ὅτι ὁ Ἅγιος παρίσταται πολὺ γέρων, φέρων μακρὰν πάλλευκον γενειάδα, σωματώδης καὶ ἀλκιμος — ἀφοῦ εἰς μίαν νύκτα πρέπει νὰ ταξιδεύσῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον — τὴν ὄψιν ἀνθηρὰν καὶ γελαστήν, τυλιγμένος εἰς χονδρὴν γυναν — καὶ γὰρ χειμῶν καὶ χιόνος καὶ πάγου — μὲ μακρὰ καὶ στερεὰ ὑποδήματα εἰς τὰς πόδας, δυνάμενα ν' ἀνθέξουν εἰς τὴν παγκόσμιον πορείαν! Οἱ Ἀγγλόπαῖδες τὸν φαντάζονται ἀκόμη κρατοῦντα εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα πολὺκλαδον δένδρον, ἀφ' οὗ δῶρα ἔρτηνται, τὴν δὲ δεξιὰν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον, ἀφ' ἧς ὅμως κρέματα σακκιδίων γεμάτο δῶρα. Ἡ τοιοῦτη ὅμως προσωποποίησης τοῦ Ἁγίου ἐν Ἀγγλίᾳ, δὲν εἶναι, παρὰ μεταγενεστέρα, εἰς ἀρχαίαν ἐποχὴν ὁ Ἅγιος ἐπροσωποποιεῖτο παρ' ἑνὸς παιδίου, τὸ ὅποῖον ἐξελέγετο ἀπὸ τῶν χορῶν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου. Τὸ παιδί λοιπὸν αὐτό, τὸ παριστῶν τὸν ἐπίσκοπον τῶν Μύρων, συνοδευόμενον ἀπὸ τοὺς συλλειτουργοῦς του — ἦσαν δὲ ὅλοι στολισμένοι — περιήρχοντο τὴν ἐνορίαν καὶ ὅλοι οἱ δυνάμενοι τοὺς ἐφιλοδώρουσαν μὲ χρήματα ἢ γλυκύσματα.

Εἰς τὴν Γερμανίαν ὁ Ἅγιος δὲν ἔχει γένειον, εἶναι ὅμως ἐπίσης σωματώδης καὶ εὐθυμῶς! Κρατεῖ ἐπίσης τὸ Χριστουγεννιάτικον δένδρον καὶ φέρει κρεμασμένον ἐμπρὸς του κάλοθρον πλήρη δῶρων. Τὰ Γερμανοπούλα ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς θέτουν εἰς τὴν «παρασίαν» τὰ μεγάλα καὶ χονδρὰ ὑποδήματα τῶν πατέρων των, τὰ ὅποια ὁ Ἅγιος διερχόμενος τὴν νύκτα, τὰ γεμίζει δῶρα, πρὸς ἀμετρον χαρὰν τῶν μικρῶν κατὰ τὴν πρωινήν των ἀφύπνισιν.

Βορειότερον ἔτι, εἰς τὴν Φιλανδίαν καὶ τὴν Νορβηγίαν, ὁ Ἅγιος διασχίζει τοὺς ἄερας, σκορπιζων τὰ δῶρα, φερόμενος ὑπὸ τεσσάρων λαμπρῶν ἐλάφων. Φυσικὰ ἐκεῖ ἐπὶ τὸν Ἅγιον εἶναι ἐλαφρότερος καὶ συμμετρικώτερος, δὲν ἔχει ἐκείνην τὴν γενειάδα, καὶ διὰ τὰ παιδιά τῶν χωρῶν ἐκείνων ὁ Ἅγιος ἔρχεται ἀπὸ τοῦ Βορρῶ. Ἡ παράδοσις δὲ ἐκεῖ εἶναι, ὅτι ὁ Ἅγιος ζῆ μακρὰν ἐπὶ τῶν ἀνεξιχνίαστων τοῦ πάγου χωρῶν, ὅπου ποτὲ ποῖς ἀνθρώπου δὲν ἐπάτησεν.

Εἰς τὴν Ρωσίαν ὁ Ἅγιος Νικόλαος ξαναπαίρνει τὴν μακρὰν καὶ λευκὴν γενειάδα, καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Νορβηγίαν, καὶ ἐμμετρεῖ μὲ μοιζίκον χωρικόν, μὲ τὸ παραίτητον καλπὸν ἐπὶ νεφελῆς. Τὰ γένεια του καὶ τὰ μουστάκια του ἐκεῖ ἀραιότερα, ἢ ὅπως του ὅμως φαίνεται καὶ φέρει ἐπ' ὤμου μέγαν σάκκον γεμάτον δῶρα.

Ἡ Αὐστρία δὲν ἔχει Χριστουγεννιάτικον Ἅγιον Νικόλαον, οὐχ ἦτον τὰ παιδιά δὲν χάνουν τὰ δῶρά των. Τὴν παραμονὴν τοῦ Ἁγίου, ἦτοι τὴν 5 Δεκεμβρίου, εἰς τὰ χωρία γίεται μία παράδοσις περὶ τῶν παιδίων. Προηγείται ἐν ποιδίον λευκὰ ντυμένον, ἐκπροσωποῦν τὸν πρῶτον ἐπίσκοπον τῶν Μύρων. Δύο ἀγγελοὶ τὸν διακοιοῦν καὶ ὀπισθεν ἔρχεται λεγῶν δαιμόνων μὲ μαῦρα πρόσωπα καὶ μὲ κροτολιζούσας ὀλύσεις εἰς τὰς χεῖρας. Ὁ «παῖς ἐπίσκοπος» εἰσέρχεται εἰς τὰς εἰκίας καὶ ἐξετάζει τὰ παιδιά εἰς τὴν κατήχησιν τῆς ἐκκλησίας των. Ὅσα τὴν εἰξέρουν, φιλοδωροῦνται, καὶ ὅσα δὲν τὴν εἰξέρουν, παραδίδονται εἰς τὴν διάκρισιν τῶν δαιμόνων. Κατόπιν εἰς τὰς οἰκίας χορεύουν. Πρῶτον δὲ τὰ παιδιά πάντες νὰ κοιμηθοῦν, εὐφώνουν εἰς τὸ κάτω μέρος τῶν παραθύρων πιάτα ἢ πανεράκια μὲ τὰ ὀνόματά των γραμμένα ἐπ' αὐτῶν. Τὸ πρῶτον εὐρίσκουν ἐντὸς αὐτῶν τὰ δῶρα τοῦ Ἁγίου.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ Ἅγιος Νικόλαος δὲν εἶναι πλέον γέρων λευκοπώγων ἐν γυναις καὶ σιούραις ἐμπεπερωμένος καὶ βαρὺ φέρων εἰς βαρέα ὑποδήματα τὸ βῆμα. Ἐκεῖ τὰ παιδιά τὸν φαντάζονται ὡς εἶδος Πολιτεινέλλου, στολισμένον μὲ πολυχρῶμα φορέματα, μὲ κορδέλλαις καὶ μὲ κουνδούνια, γελῶντα καὶ χορεύοντα, δῶρα κρατοῦντα εἰς τὰς χεῖρας καὶ μὲ δωροπληθῆ κάλαθον, ἐξητημένον ἀπὸ τοῦ τραχήλου του, σκορπιζοντα δῶρα μαζὺ καὶ εὐθυμίαν καὶ φαιδρότητα! Εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἐμφανίζεται ὁ Ἅγιος, διὰ νὰ μοιράσῃ δῶρα, ἐμφανίζεται ἀσπρόλλακτα ὡς ἐν Γαλλίᾳ.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὸν Καναδᾶν, αἱ περὶ τοῦ Ἁγίου Νικόλαου παραδόσεις εἶναι, ὅπως καὶ αἱ Ἀγγλικαί, ἐπίσης δὲ καὶ εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀποικίας τῆς Ἑλλάδος Ἀφρῆς καὶ τῆς Αὐστραλίας, ὅπου ἐν πλήρει Δεκεμβρίῳ ἀπολαμβάνουν θερινοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὅπου, εἰς ἀνάμνησιν τῆς πατρίδος των, ἀναπαριστοῦν εἰς τὰς εἰκόνας τὸς χιονοτολύπας καὶ τὰ πορνοροδέιδρα τοῦ ἀγγλικοῦ Δεκεμβρίου. Εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου οἱ Ἰθαγενεῖς δὲν ἔχουν ἐορτὴν, ὅμοιαν πρὸς τὰ Χριστούγεννα, οἱ Ἀγγλοὶ ἀπικτικοὶ ἐορτάζουν ἐπίσης λαμπρὰ, ὡς καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ ἡ περὶ τοῦ Ἁγίου Νικόλαου παράδοσις ἀπαραλλάκτως τηρεῖται.

Οἱ Κινέζοι εὖτε Ἅγιον Νικόλαον ἔχουν, οὕτως δῶρα δίδουν, ὡς ἐν Εὐρώπῃ, τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Ἡ πρώτη τοῦ ἔτους καὶ εἰς τὴν Κίναν καὶ εἰς τὴν Ἰσπωνίαν θεωρεῖται καὶ ἐκεῖ ἡ μεγαλύτερα ἐορτὴ τοῦ ἔτους, καὶ συνήθεια ἐκεῖ ἐπικρατεῖ, ἡ μετοξὺ τῶν φίλων καὶ τῶν οἰκείων ἀνταλλαγὴ δώρων.

Ὁ Κινέζος «χορηγὸς δώρων» παριστάνεται ἀπλοῦστατα ὡς τεῖεμπορος, διερχόμενος τὰς πόλεις καὶ χωρία, διὰ νὰ μοιράσῃ δῶρα.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος λοιπὸν οὕτω παρίσταται ὡς ὁ παγκόσμιος δωρητὴς τῶν Χριστουγέννων, καὶ κατ' ἔτος, εἰς μίαν νύκτα, κἀμνει τὸν γῆρον τοῦ κόσμου, πρὸς ἀμετρον χαρὰν τῶν παιδίων. Λησμονεῖ μόνον τοὺς ἰδικούς μας ἀλλ' αὐτοὶ δὲν μένουν ἀπαρηγόρητοι.

Δι' αὐτοὺς γλυκοχοράζει, μαζὺ μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ νέου ἔτους, ἡ ἁγία μορφή Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, σκορπιζουσα δῶρα καὶ μειδιάματα, εὐχὰς καὶ εὐλογίας εἰς ὅλους καὶ ὅλας, νέους καὶ γέροντας, ἀγόρια καὶ κορίτσια!

ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Ὁ Χρόνε, ποῦ γοργοκυλάς
καὶ πίσω σου ἀφίνεις
συντρίματα τῆς ἀπονιάς,
ὦ, πόσα τῆς λησμονησιᾶς
ποτάμια καταπίνεις!

Πόσες ἐλπίδες μυστικῆς
στὸ διάβα σου ταφῆκαν
καὶ πόσες ἀπειρες χαρὲς
καὶ λύπες ἄλλες πειδὸ πολλές
μὲ σὲ λησμονηθῆκαν!

ΑΡΧΙΓ. ΘΕΟΔΩΡ.

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ

Γοργοδιαβαίνει ὁ καιρὸς
καὶ πίσω του ἀφίνει
σὲ κάθε δύστυχο θνητὸ
τὴν θλίψιν καὶ ὀδύνην.

Φεύγουνε ὅλα μάταια
ὅσα ἡ ψυχὴ μας νοιώθει:
ἡ εὐτυχία καὶ χαρὰ,
ὄνειρα καὶ πόθοι.

Κι' ἔτσι, στὸ τέλος τῆς ζωῆς,
μὲ τῆς ψυχῆς τὸν πόνο,
ζοῦμε μὲ τὴν ἀνάμνησιν
τῶν περασμένων μόνο...

Ε. Κ.

ΟΝΕΙΡΟΝ-ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ἐφές, μέσα στὸ ὕπνου τὰ βύθη,
μὲ κέρη μ' ἐπλησίωσε ἀφράτη,
ὄστρεφταις τὰ ἐλλέγκά της σιτήθη,
ὄστρεφταις τὸ νοθεῖα της τὸ μάτι.

Μὲ ρούγα ἀπὸ χρυσῆς κεντημένα,
νερόδα, πρὸ τὴν ἐπλοσον εἰ μῦθει,
τὴν ἐβλεπα μὲ μάτια λιγνεία,
ὄσαν κάπιο ξεχασμένο παρρησίῃ!

Καὶ μεῦπε μὲ τὸ πλένο της τὸ στόμα:
— Φτωχὲ πρὸ μὲ τὸν πόνο μεν ἐξέσσε,
γιὰ κῦττα! δὲν μ' ἐγνώρισες ἀκῆμα;
καὶ ὅμως χρένια καὶ καιρὸς μὲ νεστερῶσες!

— Ποῖ εἶσαι; — Κῦττα δῶ μὲ λένε «Πλοῦτο».
— Δὲν γιῶρισα πρὶν τὸ πρόγμα τοῦτο!
ζητῶντός σε, περνεῖσα τὸ καιρὸ μου!
καὶ τῶρα πρὸ ἔλθες, ἦλθες... σὲ ὄνειρό μου!

Ἀγρίψε τὸ μαῦρο τὸ σκοτάδι,
καὶ ἦλθε ἀποία ἄλλη, στρίγλα, λάμια,
ποῦ λὲς κι' ἐξεπετόχη ἀπ' τὸν Ἄδη,
στεγνὰ τὰ στήθια, καὶ τὰ χέρια της κούρμισ

Στῆς φλέβες μου ἐπάγωσε τὸ αἷμα
βαρὺς βραχίᾳς μου ἑκατος στὰ στήθια
θέλω νὰ πῶ, πῶς τάχα εἶσαι ψέμμα,
μ' ἀλλοίμονο! ὀλόγυμνη εἶν' ὀλήθεια!

— Δὲν θέλω νὰ μοῦ πῆς τὸ ὄνομά σου!
μ' ἐσβύσανε τὰ μαῦρά σου τὰ βρόχια:
παντοῦ μὲ κυνηγᾷ ἡ ἀπονιά σου
σὲ νιόθω ἀπὸ παιδί σὲ λέγε «Φτώχεια».

Ὁ! στρίγλα, φασ μακεύτρα! ποῖος δὲν ξέρει
τὴν ἀγρία σου μορφή, ποῦ πίκρες φέρει;
στὸ διάβα σου κατὰ μαύρη αἰώνια!
σὲ ξεύρουμε, σὲ ξεύρουμε ἀπὸ χρόνια

Βουρδουλεύς.

ΠΑΝΤΑ ΠΕΙ ΧΡΩΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΠΩΣ ΕΟΡΤΑΖΟΥΝ ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΝ

Ένας κύριος, με σώας τās φρένας, παρεπονείτο εις τήν πειό δριμείαν γλώσσαν, διότι, ένφ ειχε τήν θαυμαστήν πράγματι γενναιοδωρίαν να θυσιάση τήν κινήτην και άκίνητον περιουσίαν του εις άγοραν όλων τών εκδοθέντων ήμερολογίων, δέν κατώρθωσε, για τόν όρκο, ούτε εις ένα να εύρη δυό σελίδες άφιερωμένες για να δικαιώσουν τόν τίτλον του. Ητο έξω φρενών, που ύστερα από τόσα έξοδα δέν θ' ανακαλυπταν από πόσες μέρες άποτελείται ο νέος χρόνος, πότε θα έχουμε Πάσχα, πότε επί τέλους θα πέση ή γιορτή του.

Εις τόν κύριον αυτόν, που με τόσην άπογοήτευσιν διετύπωσε τά παράπονά του, δέν έχομεν να συστήσωμεν άλλο άπο ύπομονήν και ήγκατέρησιν, συγχρόνως όμως να μās επιτρέψη να τφ παρατηρήσωμεν, ότι, και μεθ' όσα έπαθε, πρέπει πάλιν να εύλογη και να δοξαζη τήν Θεϊαν Πρόνοιαν, ή όποία μās έχάρισε τσες καλοκαιρίες, κατ' αυτās τās χαλεπάς ήμέρας, που μαστίζει τήν πολιν μας μία από τās πειό θανατηφόρους άσθενείας: «ή ήμερολογίτις».

Πρέπει να ξεύρη ο κύριος, ότι αυτή ή άσθένεια μόνον με ήλιοθεραπείαν μπορεί να περάση και ότι ούτε ο ίδιος, που ειχε τήν άφοβίαν να έλθη εις άμεσον έπαφήν με τά μικρόβια, θα εύρίσκετο μεταξύ τών ζώντων, άν δέν μās έστειλεν ο ήλιος τās εύεργετικές του άκτίνας.

Έλαίτα, άς συλλογισθώ, ότι όλα τά πράγματα σ' αυτόν τόν κόσμον, όφω παληώνουν, χάνουν τόν προορισμόν των, πολλακις μάλιστα και τόνομά των. Η παλαμιδα π. χ. μετ' παρελευσιν μόνον μās έβδομαδος μεταβάλλεται εις λακέρδα και οι πέφαλοι εις λικουρινούς.

Δυστυχώς δέν έγεινε καθ' όλην τήν γραμμήν το ίδιο και για τά ήμερολόγια.

Διότι, ένφ ήλλαξαν προορισμόν και από εκεί που μās έδεικνυαν τούς μήνας και τήν πανσέληνον, εξαφνα, ένα παγερον Ιανουάριον, μεταβλήθησαν εις άνθολογίας — ή λέξις είναι κατ' εύφημισμον — δέν θελησαν με κανένα τρόπο ν' αλλάξουν τά όνόματά των.

Άς παρηγορηθώ όμως ο άπελπισμένος κύριος. Μπορώ να τον ύποδεξω χίλια δυό άλλα πράγματα, που ήκολούθησαν αυτόν τόν δρόμον του μισοαλλάγματος.

Η ιστορία π. χ. άναφέρει, ότι το ψωμί, το γάλα το βούτυρον κτλ. — δυστυχώς τά όμια τής στήλης μας δέν μās επιτρέπουν ν' αναγράψωμεν τά κυριώτερα — ειχον έπινοηθώ ύπό του πρωτοπλάστου διά τροφήν, που θα συνειτήρει το άνθρώπινον γένος.

Όπως όμως είπομεν εις τήν άρχήν, τίποτε δέ μένει σταθερόν.

Και αι πρωτογενείς τροφαί, ήτο έπόμενον, υπείκουσαι εις τόν φυσικόν νόμον, ν' αλλάξουν και να μεταβληθουν εις τά μίγματα εκείνα που τρώμε όλοι σήμερα, και τά όποια, κατά τήν ζωολογίαν, μόνον δια χοιρινούς στομάχους είναι κατάλληλα. Και αυτά όμως, ένφ τόσον άπεμακρύνθησαν από τόν άρχικόν προορισμόν των, δέν ήλλαξαν όνομα. Έξακολουθούμεν να πίνωμεν πηγαδισιο νερό και να παίρνουμε το γάλα μας, εξακολουθούμε να τρώμε βρωδινά άλείμματα και να γευόμεθα βούτυρον του Μιλάνου.

Θα είχα και άλλα παραδείγματα να γράψω προς καταπράυνσιν του άπαισιοδοξου κυρίου, άν δέν διέκοπτε τās σκέψεις μου ένας έφημεριδοπώλης, που σαν σάλπιγξ δευτέρας Παρουσίας ξεφώνιζε: — Τώρα βγήκε το ήμερολόγιον «Βούρδουλας», τά «Ξεφουρνίσματα» (δέν πιστεύω να ξαναθυμώση ο κ. Ρηγόπουλος), ένφ παρακάτω ένας λακέρδατζης με τήν βραχνή φωνή του άπετελείωνε: — Καϊμάκι! Το εύλογημένο!...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Μητροπολίτου πρώην Ν. Φιλοθέου Βρυεννίου. ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Όλοι σε θέλουν εύτυχη κι' από χαράν γεμάτη σε χαιρετá κάθε ψυχή κι' έλπίζει νάχη κάτι.

— Prosit neujahr! (Με ύγειαν το νέον έτος!)

Διά τής λατινο-γερμανικής αυτης φράσεως οι Γερμανοί συχαίρονται τήν πρώτην του έτους. Όσοι έξ αυτών επιθυμούν να ιδουν τήν έπί το αυτό συνάντησιν του παλαιού και νέου έτους, πρέπει να περιμένουν τά μεσάνυχτα, ως άπαραίτητον σύνηρον έχοντες κύπελλα πλήρη πώνις. Πρό μιās έβδομάδος οι Τεύτονες, περιχαρείς, συνηθροίζοντο περι το ώραιότατον και άνθοστεφανωμέναν Χριστουγεννιάτικον δένδρον. Και μετ' τās δύο ήμέρας τών Χριστουγέννων, ούχι άνευ όλιγοτέρας άνυπομονησίας, περιμένουν τήν ήμέραν του άγίου Σιλβέστρου, τήν τελευταίαν δηλονότι του παλαιού και παραμονήν του νέου έτους. Το δειπνον τής παραμονής άποτελείται γενικώς από στρεΐδια ή κυπρίνους άλά-πολωναίξ, βρασμένους διά ζύθου. Το αύγοτάραχον, τή όποίον έμπεριμείδουν αυτά τά ψάρια, έχει ιδιάζουσαν σημασίαν διά τούς Γερμανούς: επικρατεί δημώδης πεποίθησις, ότι, όσον περισσότερον φάγουν από αυτό το αύγοτάραχον, τόσον περισσότερον χρήμα θα εισρεύση εις το θυλάκιον τής οικουγενείας κατά το νέον έτος. Μετ' το δειπνον σεβρίζεται το πώνις, μαζί με προκλητικούς τηγανίτας. Και ούτως άρχίζει το προμεσονύκτιον γλεντι τών Γερμανών, οι όποιοι κατά τās μέχρι τής δωδεκάτης ώρας προσπαθουν να διεισδύσουν εις το μυστήριον και το σκοτός του έπερχομένου καλπάδην έτους και διίδουν φως εις τήν μέλλουσαν τύχην των. Διά τά παιδιά, αι έορταί και αι πανηγύρεις και αι διασκεδάσεις έληξαν μαζί με τά Χριστούγεννα. Αυτά τώρα, έξηνητημένα, κοιμούνται ήσυχα επί τών μαλακών στρωμάτων των, ένφ οι μεγάλοι — ή σειρά των τώρα — άφίνονται ήδονικώς εις τās τέρφεις τών χαρτομαντικών και μαγικών παιγνίων. Τά χαρά και ή μολυβομαντία παιζουν τόν μεγαλειότερον ρόλον. Μολυβένια κομμάτια αναλύονται, ή μολυβένια μάζα κατόπιν χύνεται εις το ύδωρ, και οι θελοντες να διαγνώσουν τήν τύχην τους, μετ' ζωηράς άνυπομονησίας και άνησυχίας συνωθοούνται περι τήν τράπεζαν, δια να ιδουν ποιον σχήμα ή ποίαν μορφήν θα λάβη ο έν τφ ύδατι μολυβδος, διότι εκ του τοιούτου ή τοιούτου σχήματος και τής τοιαύτης ή τοιαύδε μορφής έξαρτάται και ή άπάντησις, ήτις δίδεται εις έκαστον και έκάστην. Διά τοϋτο χρειάζεται εις κάθε συναναστροφήν και έξησημημένος πολυ όφθαλμός περι τά τοιαυτα.

Εάν αϊφνης νεαρά κόρη τύχη να διακρίνη το σχήμα εκκλησίας, άμέσως έξάγει εκ τουτου, ότι προ τής λήξεως του νέου έτους θέλει νυφευθώ: εάν τεύναντίον ιδη πλοϊον, τοϋτο σημαίνει, ότι ή τύχη της είναι βαθεία άκόμη υπό τά κύματα. Νεαρά σύζυγος ούχι σπανίως συμβαίνει να διακρίνη κούνιν εις τήν μολυβένιαν μάζαν, και μετ' έρυθήματος χαράς έννοσι, ότι αι έλπίδες της να γείνη μήτηρ ταχέως θέλουν πραγματοποιηθώ. Εάν σχηματισθώ στρογγυλός και άμορφος βώλος, έξηγείται ως κεραινος του Διός, προάγγελος δυστυχήματος, ένφ το σκιαγράφημα ενός χοίρου προκηγύει εύτυχίας. Ο έλέφας σημαίνει δια τήν γυναίκα, ότι θα υπανδρευθώ άργά, ένφ ή μορφή όνου δηλοι, ότι ή γυνή θα είναι οικονόμος μέχρι φιλαργυρίας σχεδόν. Το κουνέλι έξηγείται, ότι δύο βαπτίσεις θα γείνουν εις το σπιτι της, και ο λέων, ότι ή γυνή θα νυμφευθώ πλούσιον άνδρα. Εάν διακρίνεται μουσικόν όργανον, σημεϊον, ότι το σχετικόν πρόσωπον θα κληρονομήση καλήν περιουσίαν, και το σχήμα του κοφίνου εις το λυωμένον μολύβι, μικράν του να κάμη δυστυχή τόν έρωτώντα προληπτικόν, του ύπόσχεται μακρόν βιον.

Άλλ' ένφ οι οικοδεσπότηαι και αι οικοδέσποιναί και ή συντροφιά των καταγίνονται έν τή δεισιδαιμονία των εις τά εύχάριστα αυτά και τερπνά παιγνια, ροφώντες το πώνις, προμαντεύοντες το μέλλον των και αναμένοντες τήν δύσιν του παλαιού και τήν άνατολήν του νέου χρόνου, οι ύπηρέται και αι ύπηρετριάι ρίχνουν και αυτοί τά χαρτιά, δια να ιδουν άν οι άγαπητικοί των θα τās υπανδρευθουν, και άν τούς άγαπουν ή άγαπητικίς των.

Και ή ώρα ούτω παρέρχεται εύχάριστος και εύφρόσυνος, μέχρις οϋ, του κώδωνος σημαίνοντος μεσάνυχτα, χαιρετήσουν άλλήλους με τήν περιβόητον

φράσιν: Prosit neujahr! (Με ύγειαν το νέον έτος!). Εις προηγούμενα έτη, κατά τās μικράς ώρας τής πρώτης του έτους, εις τās όδους τής Πρωσοικής πρωτευούσης συνέβαινον πλείστοι άστεϊσμοί μεταξύ τών διαβατών, και ή άστυνομία ειχε σκουτούρες τήν νύκτα εκείνην. Αϊφνης ήτο πολυ τολμηρόν δι' ένα να θελήση να διασχίση τήν «Δίνδεν» ή άλλην κεντρικήν όδόν, φέρων ύψηλόν ως καπνοδόχον πιλόν. Το όλιγοτερον, ο πιλός του θα εκυλίετο χαμαί, ένφ ο κάτοχός του θα εύρισκε κυριολεκτικώς τόν μετ'ά του, μέχρις οϋ κατώρθωνε να φύγη δρομώως.

Εις τήν Δεσδην τά πράγματα είναι ήσυχώτερα. Εκεί ο κόσμος διασκεδάζει ήσυχως, τραγουδών και πίνων εις τά σπιτία του, και οι διαβάται δύνανται εύκόλως να διασχίζον τās όδους, εκφωνούντες προς άλλήλους μόνον το «Ευτυχές το νέον έτος!», κραυγάζοντες δε και ζώντες, ένφ οι κώδωνες τών εκκλησιών ήχουν μελωδικώς, καλοϋντες τόν κόσμον εις τήν λειτουργίαν τήν μιάμισυ μετ'ά τά μεσάνυχτα.

Άλλη συνήθεια τών Γερμανών είναι ή άνταλλαγή συχαρητηρίων δελταρίων πολυχρόμων, εικοζώντων διαφόρους άλληγορικās παραστάσεις. Έκατοντάδες χιλιάδων τοιούτων άνταλλάσσονται, και δια τήν εύκολίαν και ταχύτητα τής διανομής, καλοϋνται στρατιώται δια να βοηθήσουν τόν οικειον ύπάλληλον εις τήν διανομήν των λαϊκών αυτών συχαρητηρίων δελταρίων. Είναι όμως παράξενον, ότι τής περιστάσεως έπωφαλούνται άνθρωποι άγροϊκοι και ποταποί, δια να εκδικηθουν τούς άνιπάλους των ή τούς έχθρους μεταξύ άμφοτέρων των φύλων, άποστέλλοντες δελτάρια, περιέχοντα ειρωνικās παραστίσεις ή γελοιογραφίας και λέξεις του άχρειοτέρου είδους.

Άλλ' οι Γερμανοί τήν Πρωτοχρονιαν δέν λησμονοϋν, ότι είναι ή κατ'έξοχήν ήμέρα των δώρων. Ο όψυκομιστής τής οικίας, ο έφημεριδοπώλης ή ή έφημεριδοπώλις, διότι εκεί τά κορίτσια πωλουν και έφημερίδας, ο γραμματοκομιστής, το παιδί του γαλατά, του κρεωπώλου, όλοι αυτοί και χίλιοι άλλοι, τήν ήμέραν αυτην δικαιουνται να λαμβάνωνται ύτ' όψει εις τόν προϋπολογισμόν τής Πρωτοχρονιας, τής γενικής χαράς και εύτυχίας.

Και οι Γερμανοί πάντοτε φιλοδωροϋν τούς μικροϋς αυτούς συνετελεστάς τής κοινωνικής ζωής και προόδου, έχοντες ύπ' όψει, ότι είναι ήμέρα των δωρων ή Πρωτοχρονια, και οι ή Πρωτοχρονια άταξ μόνον του έτους κάμνει τήν εμφάνισιν της.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ω! μη νομίσης, φίλη, διότι σιωπώ, πώς έπανσα μοιραίως, έγω να σ' αγαπώ!... Ο νοϋς μου εσε θέλει, εσε μόνην ζητεί, το βλέμμα όπου πέση, τήν Μύρτω έπαιτεί!... Με έστειλες φιλάκι, σιγμήν τινα που ήλθον, κι' ανέζησα όλιγον, σε είδον... και άπήλθον!... Φροντίσω και μανθάνω τί γίνεσαι, πώς είσαι, άφου με άγαπās... και πάντα μ' ένθυμείσαι!...

14 Δεκεμβρίου 1014. Τελάκης.

Θέλετε να ένδυθητε με τά εκλεκτότερα ένδύματα του νεωτέρου συρμού; Θέλετε να άγροάσετε τοιαυτα εις τιμάς άνεπιδέκτους συναγωνισμού; Δέν έχετε, παρ'ά να επισκεφθητε το μεταξύ Μπαγδξέ Καπού και Σουλταν Χαμίμ έν Σανιχέ Χανίφ ειρισκόμενον Κατάστημα του κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, όπου θέλετε εύρει τά κομψότερα, στερεότερα και εύθηνότερα ένδύματα. Ιδιαίτερον τμήμα γυναικείων ένδυμάτων νεωτέρου συρμού. Τιμαί ώρισμέναι.

Εύχαρίστως θα συνεζήτουν δι' άλληλογραφίας με άνεπτυγμένην Καν ή Δδα ύπό ψευδώνυμον ή μη οιονδήποτε ζήτημα. — Διεύθυνσις: Δ. Μαφ. (Γαλατά, Τιδζαρετ χάν).

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

— Στόν Πόντο, πού ταξίδευσα,
μέ μάγευσεν ό έρωσ,
μά γύρισα στά Ιδια
σαν πρώτα . . .

Καβαλιέρος.

— Καί χήρος και υπεύθυνος
και τυπογράφος κι' όλα,
Τέχνη καρμιά δέν άφησα,
είμαι σωστός 'Απ' 'Ολα.
'Αριστόβουλος.

— Καί μένα πού μέ άφησες,
συνάδελφε, κολλίγια ;
'Αν είσαι σύ 'Απόλατσης,
έγώ 'με από λίγα ;
Σαράδος.

— Στίχους φθάνει ν' άραδιάζω,
για να βγαίνουνε δεκάρες,
κι' άδιάφορο σαν γράφω
έστιν ότε κουταμάρες.

Μεφιστοφελής.

— Τώρα βγάζω τ' «'Ανω-Κάτω»,
και φορώ στραβά τό φέσι.
Σάν τό βαρεθή ό κόσμος,
τό άφίνω μέσ' στη μέση.
Δελής.

'Επί τη βραβεύσει κωμωδίας μου.

— Μονάχα μου την βράβευσαν
και την άφηκαν έξω,
σαν να μου λέγαν γκιόζ-γκιορέ
μονάχος να την παίξω.

Μελισσόπουλος.

— Με ξεπορτίσατ' άδικα,
σαν να μουνε τσιράκι σας,
'Εννοια σας, δ' άρθ' ένας καιρός,
πού δ' άρθω άπ' τό χάκι σας.
Βραχάμης.

— 'Ερρίχτηκα στόν έρωτα
μετά πολλής μανίας,
μά έφαγα χηλόπηττα
και μένω Πausανίας.

Τζανής.

— Συχνά μέ προσκαλούσανε
και μ' έδαζαν στα σπίτια τους,
ίσως μέ καταφέρουνε
και πέσω μέσ' στα δίκτυα τους.
Μά 'γώ γλεντούσα κι' έλεγα :

'Ιντα ν' αυτα πού κάνετε ;
ό φίλος έν είναι λωλός
στα δίκτυα σας έν πιάνεται.

Τσεγκέλκιοϊλους.

— 'Επειτ' από τον κλείδωνα,
έπέρχεται εύδία.
Ού μέλει μοι, σαν μ' έδιωξαν'
συγγραφέω κωμωδίαν.

Γεωργιάδης Προκοπιεύς,
συγγραφέυς «Καλλιστεύς».

— Μέσα στόν δρόμο ρίπτω
περήφανες ματιές.
Στην άκρη του σπαθιού μου
θα δέσω της καρδιές.

'Ραλλίδη έφέντης.

— Βλέπω της κοπελλούδες
και λυόνω όλο-ένα.
'Ημουν κ' έγώ λεβέντης
στα έβδομηντα ένα.

'Ανδρεάδης.

— Μαλλιά μόνον να βγάλω
και τα λοιπα θα σιάζουν
και η mondaines στις στρατες
για μένα θα λυσιιάζουν.

'Επαμ. Ρίζος.

— 'Η Κοτοπούλη μόνον
να ήτο μέσ' στην Πόλι !
'δω έγκείται ό νόμος
και οι προφήται όλοι.

Β. 'Αριστόβουλος.

— 'Από συλλόγους έφυγα,
μ' έβάλαν σ' έφορία.

Και να σου λέγουν μερικοί :
— 'Εμοϋ ούκ έστι χρεία !

Θεοδοσιάδης.

— Μέτριος στο άνάστημα,
και περπατώ με πάσο.
Πήγα να γίνω βουλευτής,
μ' άπόμεινα στόν άσο.

Πουλουλίδης.

— Μέσα στόν δρόμο τρέχω,
άσθμαινω κι' άπορώ.
Να την προφθάσω θέλω.
Που πάγει ; ούχ όρώ.

Λογιάδης.

Τηλεγράφημα στην παρέα :

« Σε μοναστήρι κλείσθηκα
τόν βίον να περάσω,
μ' άφου δέν παίζουνε χαρτιά,
τό ξεπετώ τό ράσο ».

Έν βί(ε).

Φιλικός.

Στόν εφημέριο της Α . . .

« Μανθάνω πως καλοπερνάς,
συνάδελφε παπα,
και σώζων τα προσχήματα,
ποιεις και τα λοιπα !
Σ' εύχομαι «κ' εις ανώτερα»,
πλην σύ μη με παρίδης,
και σημειούμαι εύλαδώς »

'Ο πάτερ Κωσταριδης.

Διά τό πιστόν της άντιγραφής)

'Εγώ.

— Μελαχροινούλες και ξανθές
της αγαπώ έξίσου,
μα όλες, στο προκειμενον,
μου λένε : «Πάνε, ζύσου ! »

ΕΓΩ.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ο τελειωμός του ημεροδείκτου μου και η από ημερών επικρατούσα φασαρία, με άνήγγειλαν, ότι πρόκειται δια την τυπικήν θεωρητικήν Πρωτοχρονιά. Φρούτα, λοιπόν, πήτες, παιγνίδια δια τα παιδιά και δώρα, άκόμη και δια την πεθερά μου. Τό βέβαιον είναι, ότι δέν θα στενοχωρηθώμεν και τόσον δια την έξεύρεσιν των ένοχλητικών αυτών δώρων, άφου όλοι μας τό έχουμε πάρει άπόφασιν, ότι έφέτος, κάθε άλλο, παρά έποχή είναι δια παρόμοια περασμένα μεγαλεία.

Ω

Και όλα αυτά, διότι κάθε χρόνο ό μεγαλοδύναμος 'Αι-Βασίλης αποφασίζει να κάμη έως εδώ τό από την Καισάρειαν τοξίδι του. 'Υποθέτομεν όμως, ότι με την κρουολογημένη υποδοχήν, που θα τον κάμωμεν έφέτος, ούτε θα μās ξαναπλησιάση άλλη φορά. Τί να γίνη ; Καιρός ήτο, άλλως τε, και να τον βαρεθοΰμε και να μās βαρεθΰ λιγάκι.

Ω

Εν τούτοις, κάποια κινήσις, από την παλαιόθεν επικρατούσαν τοιαύτην, παρετηρήθη

εις μερικής συνεικίας και πρό πάντων εις τό ψήσιμο της Βασιλόπητας. Εις τό ζήτημα δε αυτό ξεύρετε, ότι αισθάνονται ιδιαίτεραν χαράν τα μαργιόλικα δουλικά, τα όποια θεότρελλα τρέχουν σ' τον φούρνον και παραδίδουν εις τον φούρναρην την πητα με τό ταψι για να τα . . . ψήσουν.

Ω

Η στενοχώρια δε της έφετεινης ζωής, προκειμένου δια την έξεύρεσιν των πρωτοχρονιατικών δώρων, περισσότερον από κάθε άλλον ένέβαλεν εις σκέψεις τους έρωτευμένους. Αυτοί, οι καϊμένοι, ούτως ή άλλως πρέπει για τό καλό του χρόνου και την επιτυχίαν των χρησών όνειρων των κάτι να ανταλλάξουν ως δώρον, εκτός εάν και αυτοί περιορισθουν εις μερικά θεμα φίληματα και τα ρέστα. Δώρον, τό όποιον δέν μπορεί κανείς να τό πΰ, ότι δέν είναι εύχάριστον.

Ω

Ενας διάλογος.

— Πως τα πήγες, κύρ Βασίλη, έχασες ;
— 'Εγώ, μάτια μου, τα 'χω χάση προ καιρού.

Ω

Παρατηρήθη, ότι εις της βιτρίναις των καταστημάτων, που παλοεν παιδικά παιγνίδια, τα περισσότερα εξ αυτών περιστάνονται με κανόνια, μεγάλου κατά τό πλειστον διαμετρήματος.

Μερικοί τό απέδωκαν εις τό πολεμικόν πνεΰμα, που επικρατεί, και άλλοι, διότι σ' την αγοράν μας έφάνησαν κατ' αυτός πολλοί και βαρβατοί κανονιέρηδες. Οι δεύτεροι, ασφαλώς εύρίσκονται περισσότερο προς την άλήθειαν.

Ω

Φαίνεται, ότι έφέτος εις την ανταλλαγήν των δώρων θα επικρατήση η καρτ-ποστάλ. Με μια πενταρτίσα, όλοι και όλοι αγοράζουν τοιαύτος από τό Γιουξέκ-καλδηρήμ, δια να γράψουν επάνω εις αυτός κάθε εύχήν και εύλογίαν τους. Φαντάζεσθε δε τί άπόλαυσις θα ήτο, αν μπορούσε κανείς να διαβάση όλα τα περίφημα αυτά εύχολόγια.

Ω

Επειδή δε δέν ήτο δυνατόν να άπεφύγω και έγώ μερικά απαραίτητα δώρα, προσφέρω ως τοιαύτα εις τον αγαπητόν Διευθυντήν του 'Απ' 'Ολα» μίαν Ιστορίαν του «Σεβάχ θαλασσινοΰ», δια να μελετήση τό περι περιπετειωδών ταξιδίων κεφάλαιον. Εις τον «Βουρδουλέα» λίγο φλαμούρι, έννοσι διατί. Εις τους έρωτευμένους εύχομαι πλήθυνσιν των κινηματογράφων, εις τους όποιους να καταφεύγουν δι' εύνοήτους λόγους, και εις τους άναγνώστας του 'Απ' 'Ολα» χρόνις πολλά κ' εύτυχημένα.

ΠΑΝΕ - ΡΩΤΑΣ